

GRĂDINA SECRETĂ

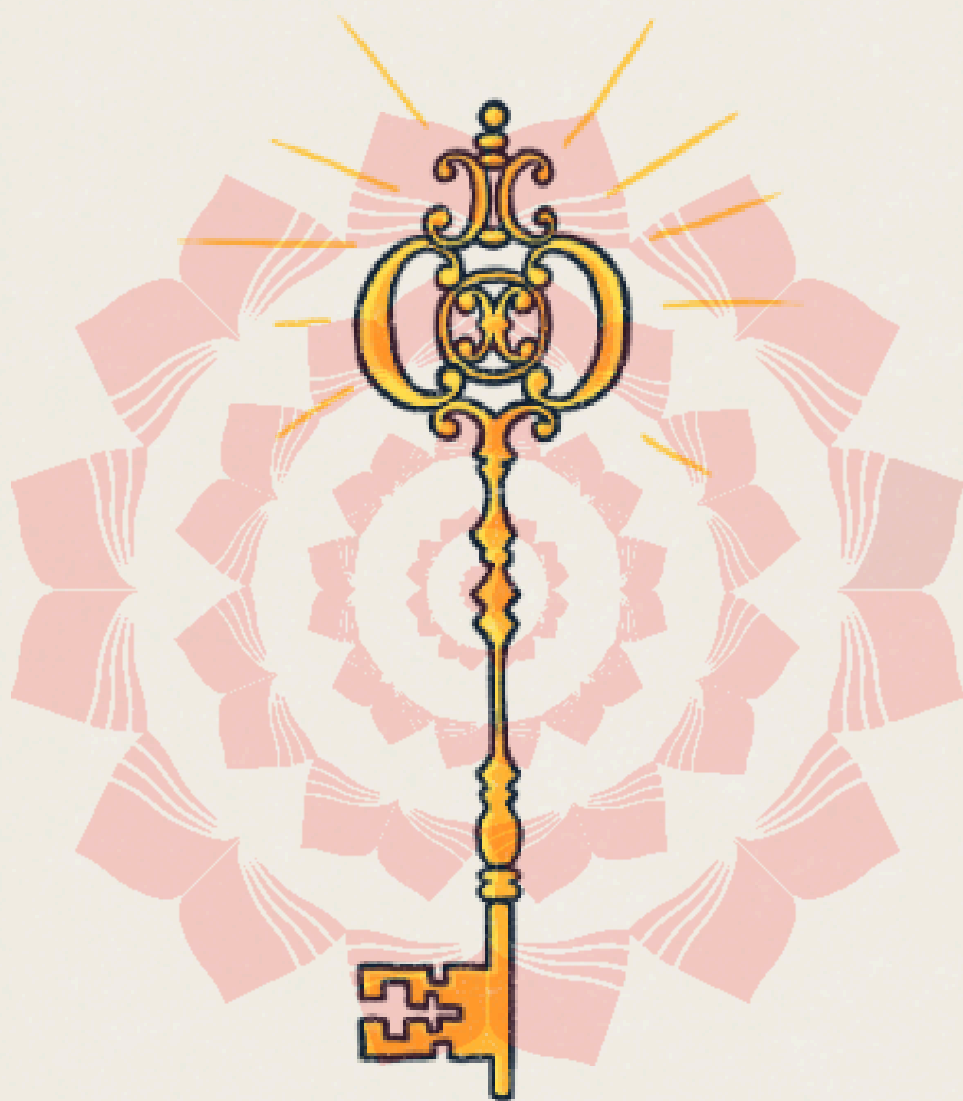
DE
FRANCES HODGSON BURNETT

ILUSTRĂȚII
DE
MINALIMA

TRADUCERE DIN ENGLEZĂ
DE
RADU PARASCHIVESCU

arthur

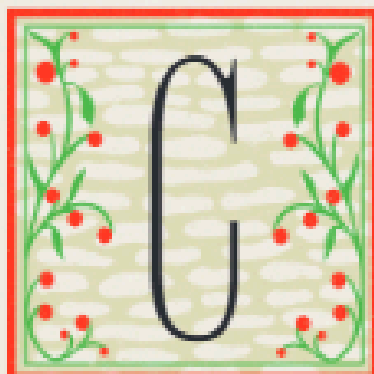
... CAPITOLUL ...

I

N-A MAI RĂMAS NIMENI

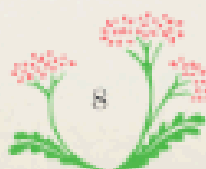
*Acea o fețișoară subțire și un trupșor subțire,
păr blonziu subțire și o mină acră.*

când Mary Lennox a fost trimisă să trăiască la Conacul Misselthwaite cu unchiul ei, toată lumea a spus că era copilul cu înfățișarea cea mai urâtă din câți se văzuseră vreodată. Și chiar așa era. Avea o fețișoară subțire și un trupșor subțire, păr blond subțire și o mină acră. Era galbenă la păr și la față, din cauză că se născuse în India și fusese bolnavă întotdeauna într-un fel sau altul. Tatăl ei lucrase ca funcționar al guvernului englez și fusese la rândul lui ocupat și bolnav întotdeauna, iar mama ei fusese o mare frumoasă căreia îi plăcea doar să meargă la petreceri și să se distreze alături de oameni veseli. Nu-și dorise deloc o fetiță, iar când s-a născut Mary i-a dat-o în grijă unei *ayah*¹, care a fost făcută să priceapă că, dacă voia ca Mem Sahib² să fie mulțumită, trebuia s-o țină pe copilă departe de ochii ei cât mai mult cu putință. Prin urmare, cât timp a fost un bebeluș bolnăvicios, agitat și urât, a fost ascunsă privirilor, iar când a ajuns un copilăș bolnăvicios, agitat și urât a fost de asemenea ascunsă privirilor. Nu și-a amintit să fi văzut vreodată ceva familiar, în afară de fețele măslinii ale *ayah*-ei și ale celorlalți slujitori băștinași, și fiindcă o ascultau întotdeauna și-o lăseau să facă totul după capul ei, căci Mem Sahib s-ar fi infuriat dac-ar fi fost deranjată de plânsete, când a ajuns la șase ani se transformase deja în cea mai tiranică și egoistă purcică de pe fața pământului. Tinerei guvernante englezoaice venită s-o învețe scrisul și cititul i-a fost atât

¹ O doică sau slujitoare din India (n. red.).

² Termen folosit pentru a desemna o femeie albă, cu statut social înalt, venită să locuiască în India (n. red.).

de nesuferită, încât și-a dat demisia după trei luni, iar celelalte guvernante care au venit și au încercat să-i țină locul au plecat de fiecare dată mai repede decât prima. Așa că dacă Mary n-ar fi ales să vrea cu adevărat să afle cum se citesc cărțile, n-ar fi învățat niciodată literele alfabetului.

Într-o dimineață îngrozitor de caldă, când avea cam nouă ani, Mary s-a trezit simțindu-se nespus de supărată, iar supărarea i-a crescut când a văzut că slujitoarea care-i stătea la capul patului nu era *ayah*-a ei.

— De ce-ai venit? a întrebat-o ea pe străină. N-o să te las să rămâi. Trimite-mi-o pe *ayah*.

Femeia a părut înspăimântată, dar n-a putut decât să îngamece că *ayah*-a nu putea să vină, iar când pe Mary au apucat-o năbădăile și a început s-o bată și s-o lovească, spaima femeii s-a întesit, iar ea a repetat că nu era cu putință ca *ayah*-a să vină la donșoara Sahib.

Plutea ceva misterios în aer în dimineața aceea. Nimic nu se făcea cum se făcea de obicei, iar câțiva dintre slujitori păreau să lipsească, pe când cei pe care-i vedea Mary se fofilau sau se grăbeau cu fețe pământii și speriate. Însă nimeni nu i-a spus nimic, iar *ayah*-a n-a venit. La drept vorbind, Mary a fost lăsată singură în restul dimineții, iar în cele din urmă a intrat în grădină și a început să se joace sub un copac de lângă verandă. Se prefăcea că încropește un răzor de flori și înfigea boboci mari, stacojii de zămoșită în mai multe movilițe de pământ, înfuriindu-se din ce în ce mai rău și bombănind ca pentru sine lucrurile și ocările pe care avea să i le spună lui Saidie când se întorcea.

— Seroafă! Seroafă! Fieci a porcilor! zicea ea, fiindcă să-l faci porc pe un băștinaș era cea mai grea ocară dintre toate.

Scrâșnea din dinți și spunea vorbele astea întruna, când și-a auzit mama ieșind pe verandă cu cineva. Era cu un tânăr blond și stăteau de vorbă cu glasuri joase și ciudate. Mary îl cunoștea pe tânărul blond care avea un aer băiețesc. Auzise că era un ofițer foarte tânăr, care tocmai venise din Anglia. Copila s-a zgâit la el, dar cel mai mult s-a zgâit la maică-sa. Făcea asta de fiecare dată când i se iva prilejul să se uite la ea, fiindcă Mem Sahib - Mary îi spunea așa mai mult decât în orice alt fel - era o persoană foarte înaltă, zveltă și drăguță, care purta haine nespuse de frumoase. Avea părul ca niște bucle de mătase, un năsuc delicat, care părea să disprețuiască lucrurile, și ochi mari și zâmbitori. Toate străiele erau fine și vaporose, iar Mary spunea că erau „pline de dantelă”. În dimineața asta păreau mai pline de dantelă ca oricând, dar ochii nu-i râdeau deloc. Erău mari, speriați și ridicați rugător spre chipul ofițerului blond.

— E chiar atât de rău? A, da? a auzit-o Mary că spune.

— Groaznic, a răspuns tânărul cu un glas tremurător. Groaznic, doamnă Lennox. Ar fi trebuit să plecați spre dealuri de-acum două săptămâni.

Mem Sahib își frângea mâinile.

— Ah, știu că asta ar fi trebuit! a strigat ea. Am rămas doar ca să mă duc la aiureala aia de petrecere. Ce proastă am fost!

Chiar în clipa aceea a izbucnit o jelanie atât de tare din locuințele slujitorilor, încât ea s-a prins de brațul tânărului, iar Mary a rămas pe loc, tremurând din cap până-n picioare. Jelanția a devenit din ce în ce mai deznădăjduită.

— Ce este? Ce este? a gemut doamna Lennox.

— A murit cineva, a răspuns ofițerașul. Nu mi-ai spus că s-a răspândit printre slujitori.

— N-am știut! a strigat Mem Sahib. Hai cu mine! Hai cu mine!
S-a întors și a fugit în casă.

Pe urmă s-au petrecut lucruri îngrozitoare, iar misterul care învăluisese dimineața i-a fost deslușit lui Mary. Izbucnise cel mai distrugător tip de holeră, iar oamenii mureau ca muștele. *Ayah*-a se îmbolnăvise peste noapte, iar slujitorii se pusese ră pe jeli în colibe fiindcă murise. Până a doua zi au mai murit trei oameni, iar ceilalți fugiseră înfricoșăți. Era panică pretutindeni și toate bungalourile erau pline de muribunzi.

În deruta și nedumerirea din cea de-a doua zi, Mary s-a ascuns în camera copiilor și a fost uitată de toți. Nimeni nu s-a gândit la ea, nimeni n-a dorit-o și s-au întâmplat lucruri ciudate, despre care n-a știut nimic. Mary ba a plâns, ba a dormit în orele acelea. Știa doar că oamenii erau bolnavi și că se auzeau zgomote misterioase și înfricoșătoare. Odată s-a strecurat în sufragerie și a găsit-o goală, deși pe masă era niște mâncare consumată pe jumătate, iar scaunele și farfuriile arătau de parcă ar fi fost trase în grabă când mesenii s-au ridicat dintr-odată cine știe din ce motiv. Copila a mâncat niște fructe și biscuiți și, fiindu-i sete, a băut un pahar de vin care se găsea acolo aproape plin. Era dulce, iar Mary nu și-a dat seama ce tărie avea. N-a trecut mult și s-a moleșit de tot, așa că s-a întors în camera copiilor și s-a închis din nou acolo, înspăimântată de strigătele pe care le auzea în colibe și de sunetul pașilor grăbiți. Vinul a făcut-o atât de somnoroasă, încât abia dacă-și mai putea ține ochii deschiși, așa că s-a întins pe pat și n-a mai știut nimic o bună bucată de vreme.

S-au întâmplat multe lucruri în orele în care ea a dormit atât de profund, dar n-au deranjat-o nici jelania, nici sunetul lucrurilor care erau transportate în și din bungalou.

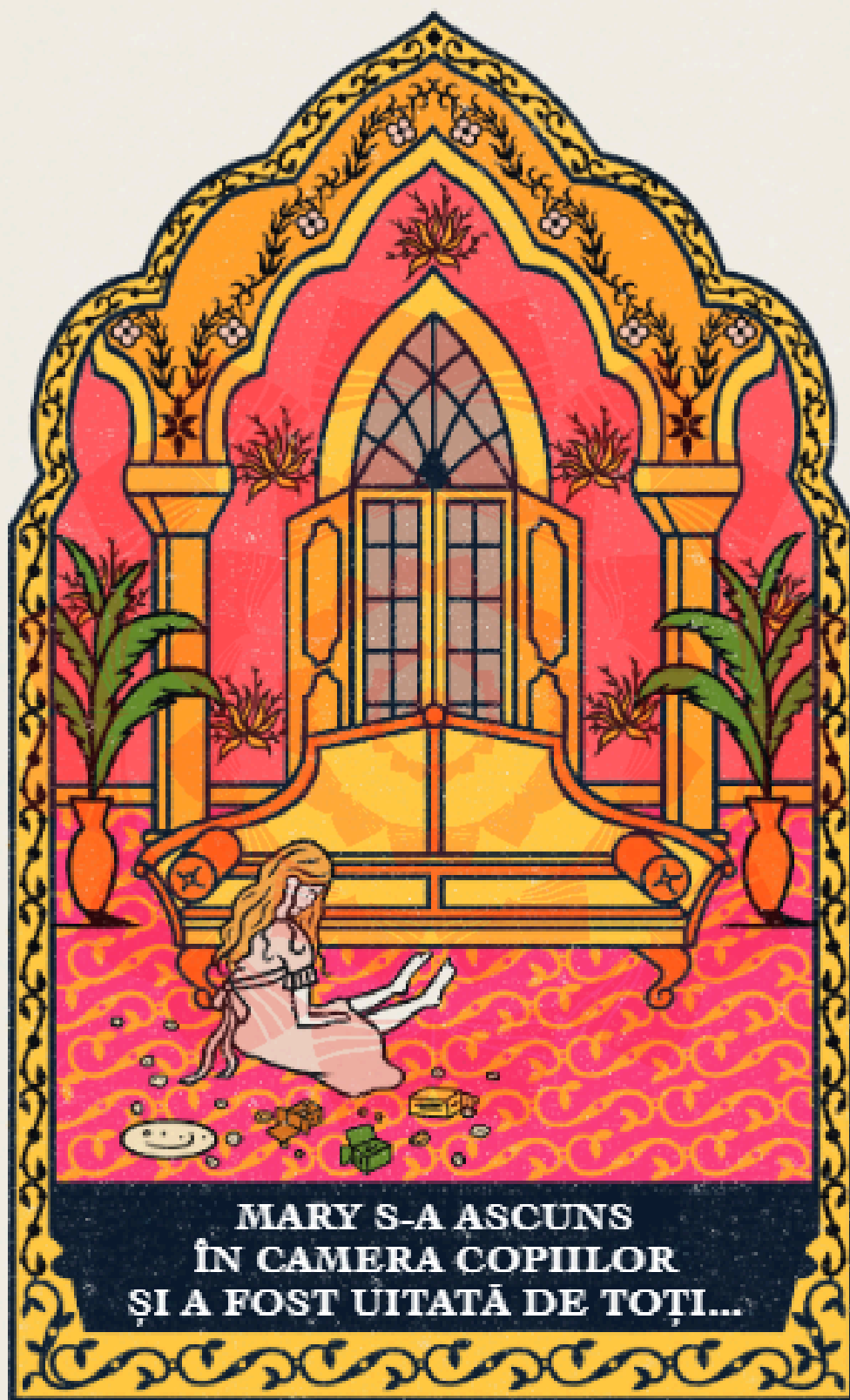
Când s-a trezit, a rămas întinsă și s-a uitat la perete. În casă nu se mișca nimic. N-o mai prinsese niciodată atât de liniștită. Nu auzea nici vorbe, nici sunete de pași, și s-a întrebat dacă toată lumea scăpase cu bine de holeră și dacă necazul trecuse. S-a mai întrebat și cine urma să aibă grijă de ea acum, după ce *ayah*-a murise. Avea să apară o nouă *ayah*, care poate că știa niscui povești noi. Mary se cam plictisise de cele vechi. Nu plânseese fiindcă îi murise doica. Nu era o copilă afectuoasă și nu prea ținuse niciodată la nimeni. Zgomotul, forfota din jur și tânguiriile din cauza holerei o înspăimântaseră, și pe lângă asta fusese supărată din cauză că nimeni nu părea să-și aducă aminte că ea era în viață. Toți erau prea panicați ca să se gândească la o fetiță la care oricum nu ținea nimeni. Când aveau holeră, oamenii păreau să nu-și mai amintească decât de ei înșiși. Dar dacă se făceau bine cu toții, cu siguranță că avea să-și aducă aminte cineva de ea și să vină s-o caute.

Însă n-a venit nimeni și, pe când stătea în pat și aștepta, casa părea să se cufunde într-o liniște tot mai mare. A auzit ceva foșnind pe rogojină, iar când și-a coborât privirile a văzut un șerpișor care se târa și o privea cu doi ochi ca niște pietre prețioase. Copila nu s-a speriat, fiindcă șerpișorul era o creatură mică și inofensivă, care nu avea să-i facă rău și chiar părea hotărât să iasă cât mai repede din încăpere. S-a furișat pe sub ușă, în timp ce ea îl urmărea cu privirea.

— Ce ciudat și ce tăcere e, a spus ea. Parcă n-ar mai fi nimeni în bungalow în afară de șarpe și de mine.

N-a trecut niciun minut și a auzit pași în clădire și apoi pe verandă. Eran pași bărbătești și mai mulți bărbați au intrat în bungalow vorbind încet. Nimeni nu s-a dus să-i întâmpine sau

MARY S-A ASCUNS
ÎN CAMERA COPIILOR
ȘI A FOST UITATĂ DE TOȚI...

să le vorbească, iar bărbații păreau să deschidă uși și să se uite în camere.

— Ce pustietate! a auzit ea o voce. Femeia aia drăguță, drăguță! Presupun că și copila. Am auzit că era și-o copilă, chit că n-a văzut-o nimeni.

Mary stătea în mijlocul camerei copiilor când au deschis ușa, câteva minute mai târziu. Arăta ca o făptură mică, urâtă și supărată, și se încrunta fiindcă începea să-i fie foame și se simțea rușinos de neglijată. Primul bărbat care a intrat era un ofițer mătăhălos, pe care-l văzuse vorbind cândva cu tatăl ei. Părea obosit și tulburat, dar când a văzut-o a fost atât de mirat, încât aproape că a sărit înapoi.

— Barney! a strigat el. E o copilă aici! O copilă singură! Într-un loc ca ăsta! Să ne ierte Dumnezeu, cine-o fi?!

— Sunt Mary Lennox, a spus fetița, îndreptându-se bătoasă. I se păruse că bărbatul fusese foarte necioplit spunând despre bungaloul tatălui ei că era „Un loc ca ăsta!”

— Am adormit când toată lumea avea holeră și tocmai m-am trezit. De ce nu vine nimeni?

— E copila pe care n-a văzut-o nimeni! a exclamat bărbatul, întorcându-se spre însoțitorii lui. Adevărul e că-a fost uitată!

— De ce am fost uitată? a spus Mary, bătând din picior. De ce nu vine nimeni?

Tânărul pe care-l chema Barney s-a uitat la ea cu mare tristețe. Lui Mary chiar i s-a părut că strânge din ochi ca și cum ar vrea să-și alunge lacrimile.

— Biata de tine! a spus el. Nu mai are cine să vină.

În felul acesta ciudat și neașteptat a aflat Mary că nu mai avea nici mamă, nici tată; că muriseră și fuseseră duși de-acolo

în puterea nopții și că puținii slujitori băștinași care nu muriseră părăsiseră și ei casa cât de repede putuseră, fără ca măcar unul dintre ei să-și aducă aminte că mai era și o donșoară Sahib. De aceea era atât de liniște acolo. Era adevărat că nu mai rămăsese nimeni în bungalou, în afară de ea și de șerpișorul care se furișase.

